

Sygn.akt III AUa 1866/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bohdan Bieniek (spr.)

Sędziowie: SA Maria Jolanta Kazberuk

SA Piotr Prusinowski

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2014 r. w B.

sprawy z odwołania T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 października 2013 r. sygn. akt III U 526/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1866/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 23.05.2013 r., wydaną na podstawie ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 Nr 167, poz. 1322), odmówił T. B. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła T. B., w którym podniosła, iż choruje od kilkunastu lat, a od 2003 r. leczy się specjalistycznie. Jednak badania i porady nie rokują poprawy, a sama odwołująca coraz częściej cierpi na bezgłos, chrypkę i suchy kaszel. Odwołująca podniosła również, iż zmiany w krtani są nieodwracalne.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 2 października 2013r. zmienił zaskarżoną decyzję i przywrócił T. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 1 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2014 r.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji wskazał na treść przepisu prawa materialnego art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którym prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, które

ustalo z powodu ustapienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

Ponadto Sąd wskazał, że warunkiem przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, jako świadczenia przewidzianego w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jest istnienie niezdolności do pracy oraz kwalifikowana przyczyna wystąpienia tej niezdolności w postaci choroby zawodowej.

Sąd I instancji ustalił, że Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny decyzją nr (...) z 06.11.2003 r. stwierdził u odwołującej chorobę zawodową – niedowład mięśni przywodzących i napinających fałdy głosowe z niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią.

W dalszej części rozważań prawnych Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na definicję osoby niezdolnej do pracy wskazanej w art. 12 ust. 1-3, ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2009.153.1227 z późn. zm.), której regulacje na zasadzie art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych stosuje się odpowiednio przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy celem wyjaśnienia czy odwołująca się jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu wyżej wskazanych przepisów dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu: otolaryngologii i foniatrii oraz medycyny pracy. Biegli powyższych specjalności po przebadaniu odwołującej rozpoznali u niej szereg schorzeń. W ich ocenie stwierdzone schorzenia narządu głosu i ich stopień zaawansowania powodują utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres 1 roku, od dnia 1 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2014 r.

Powyższe wnioski opinii zakwestionował organ rentowy przedstawiając stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS. I tak zdaniem Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS specjalista foniatra nie stwierdził u odwołującej zmian przerostowych fałdów głosowych, guzków, niedostatecznego zwarcia głośni ani jej wrzecionowatej niedomykalności. Rozpoznał natomiast proste zapalenie krtani i dysfonię hiperfunkcjonalną. Nadto Przewodniczący Komisji zakwestionował stwierdzone przez biegłych rozpoznania istnienia niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej na okoliczność ustosunkowania się do sformułowanych zarzutów. Sąd Okręgowy przychylił się do wniosku organu rentowego.

W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że w opinii uzupełniającej biegli podtrzymali w całości swoją opinię wyjaśniając, że od 2003 r. przez okres 10 lat odwołująca była leczona foniatrycznie i miała wielokrotnie wykonywane badania videostroboskopowe i badania kimograficzne krtani, które udokumentowały i bezspornie potwierdzały istnienie rozpoznanego u niej schorzenia zawodowego narządu głosu, pod postacią niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w piśmie z dnia 08.08.2013 r. biegli wskazali, iż zarzut Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, jest zarzutem bezpodstawnym, wydanym na podstawie wyniku tylko jednorazowego badania przez konsultanta z zakresu foniatrii, z pominięciem wyników wielokrotnie wykonywanych przez okres 10 lat badań videostroboskopowych krtani odwołującej się i rozpoznaniu kilku specjalistów foniatrów z kilku Ośrodków (Ł., O., B.), którym nikt nie zarzucił braku obiektywizmu w ich badaniach.

W odpowiedzi na opinię uzupełniającą organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko w zakresie konieczności dopuszczenia dowodu z opinii innego zespołu biegłych sądowych. Sąd Okręgowy zasadzie art. 217 § 3 kpc oddalił wniosek dowodowy organu rentowego.

W rezultacie Sąd I instancji podzielił wnioski i wywód opinii biegłych lekarzy sądowych, uznając, że opinia zawiera rzeczową, logiczną i wyczerpującą argumentację, Zdaniem Sądu I instancji biegli sporządzając opinię oparli się

na wnikliwych badaniach odwołującej i analizie całokształtu dokumentacji lekarskiej oraz uwzględnili całokształt okoliczności związanych z jej stanem zdrowia, który uzasadnia orzeczenie częściowej, okresowej niezdolności do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową na okres 1 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§ 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł organ rentowy, zaskarżając wyrok w części dotyczącej przyznania prawa do renty i zarzucając orzeczeniu naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego:

- art. 6 ust 1 pkt 6 i art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) poprzez przyznanie T. B. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od dnia 01.05.2013 r. do 30.04.2014 r.,

- art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1322 ze zm.)

2. przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegająca na przyjęciu, że rozpoznane schorzenia u odwołującej powodują częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową na okres 1 roku w sytuacji, gdy dokumentacja medyczna – zdjęciowa nie wykazuje ani zmian przerostowych fałdów głosowych, ani guzków, ani niedostatecznego zwarcia głośni ani też wrzecionowatej niedomykalności;

- art. 227 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego zamierzającego do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy wymagających wiadomości specjalnych, tj. dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego z zakresu foniatryi.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji organ rentowy wniósł o:

- dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu foniatryi,

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji ZUS, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza podnoszonych w apelacji zarzutów nakazuje w pierwszej kolejności rozważyć zarzuty natury procesowej, mają one bowiem bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny stoi przy tym na stanowisku, iż zarzut naruszenia prawa materialnego w zasadzie można podnosić jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych. Zarzut naruszenia prawa materialnego winien być bowiem odnoszony do określonego stanu faktycznego - który skarżący akceptuje – a do którego to stanu faktycznego wadliwie zastosowano prawo materialne. Naruszenie prawa materialnego, jak wiadomo, może nastąpić bądź poprzez jego błędną wykładnię – czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzn. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym – nie został zastosowany (szerzej w tym zakresie por. postanowienie SN z 15.10.2001r. I CKN 102/99; wyrok SN z 05.10.2000r. II CKN 300/00; postanowienie z 28.05.1999r. I CKN 267/99 Prok. i Pr. 1999/11-12/34 ; wyrok SN z 19.01.1998r. I CKN 424/97OSNC 1998/9/136)

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy poczynił w sprawie poprawne ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz dokonał trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się obecnie wokół zagadnienia, czy skarżąca jest osobą niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową. Niniejsze postępowanie nie weryfikowało zagadnienia z istnieniem samej choroby zawodowej, bowiem ów fakt jest bezsporny. Istota zaś polegała na wyjaśnieniu, czy dana choroba zawodowa nadal powoduje co najmniej częściową niezdolność do pracy.

Istnienie samej choroby zawodowej nie oznacza jeszcze prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z treści art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wynika, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Wyjaśnienia wymaga także zwrot "niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej", w szczególności czy choroba zawodowa musi stanowić wyłączną przyczynę niezdolności do pracy, czy też nie. W judykaturze panuje przeważający pogląd, że niezdolność do pracy wskutek choroby zawodowej w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.; poprzednio art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) zachodzi wówczas, gdy choroba zawodowa jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby. [por. wyrok SN z dnia 9 grudnia 2008 r. I UK 147/08, LEX 580249]

Jednocześnie niezdolność do pracy wskutek choroby zawodowej nie jest ograniczona tylko do osób czynnych zawodowo. W toku postępowania apelacyjnego pozwany podniósł, że wnioskodawczyni w wieku 64 lat pobiera emeryturę i trudno w tym wypadku mówić o niezdolności do pracy. Z tak sformułowanym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Już z treści ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika możliwość zbiegu emerytury z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Zasady zbiegu prawa do świadczenia rentowego z ubezpieczenia wypadkowego i emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dookreśla ustawa wypadkowa w art. 26. Stąd też pogląd pozwanego przedstawiony w toku postępowania apelacyjnego nie zasługuje na uwzględnienie.

Natomiast można zgodzić się z apelowującym, że prawo do renty nie przysługuje z tytułu samego stwierdzenia choroby zawodowej. Przecież nie każdy gorszy stan zdrowia uzasadnia automatyczne przyznanie świadczenia. Dopiero utrata w znacznym stopniu zdolności do pracy stanowi podstawę przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Natomiast w myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Z kolei częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Niewątpliwie rozstrzygnięcie powyższego zagadnienia wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. Stąd też Sąd I instancji zasadnie dopuścił dowód z opinii biegłych. Wybór specjalistów, dokonany przez Sąd Okręgowy, nie nasuwa zastrzeżeń. Specjalności wybranych biegłych odpowiadają stwierdzonej u skarżącej chorobie zawodowej.

Ponadto jak wynika z materiału dowodowego lekarze zapoznali się z dokumentacją medyczną skarżącej, jaka została zgromadzona w toku postępowania.

Sporządzona opinia lekarska oraz opinia uzupełniająca są jednoznaczne. Biegli uzasadniają swoje stanowisko, a ich wywód został przez Sąd I instancji uznany za prawidłowy. W ocenie biegłych rozpoznany niedowład mięśni krtani, trwała dysfonia, przewlekły suchy nieżyt gardła oraz nadciśnienie tętnicze powodują nadal częściową niezdolność do pracy z tytułu choroby zawodowej. Potwierdzenie istnienia niezdolności do pracy wynika w ocenie biegłych ze specjalistycznych badań medycznych [badanie stroboskopowe, badanie akustyczne głosu, badanie kimograficzne]

Tymczasem pozwany wskazuje, że stroboskopia nie wykazuje obecnie zmian przerostowych fałdów głosowych, ani guzków, co jest również udokumentowane w postaci zdjęć. Ten argument należy ocenić w szerszej perspektywie, bowiem u osoby dotychczas niezdolnej do pracy można założyć istnienie krótkoterminowych stanów nie wskazujących na utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy, zwłaszcza przy tego rodzaju schorzeniu narządu głosu. Nie można jednak zapomnieć, że jeszcze w 2011r. lekarz orzecznik rozpoznał u wnioskodawczyni niedowład mięśni przywodzących i napinających, fałdy głosowe z niedomykalnością fonacyjną i trwałą dysfonią. Wówczas konsultant foniatra także postulował zaliczenie ubezpieczonej do grona osób niezdolnych do pracy. Z kolei w 2013r. podczas badania lekarz orzecznik stwierdził częściową niezdolność do pracy. Po wtóre przekonywujący jest argument biegłych o konieczności analizowania całej dokumentacji medycznej na przestrzeni ostatnich 10 lat, a nie tylko ostatniego wyniku badania, na którym koncentruje się pozwany.

Skarżący zwrócił też uwagę w toku postępowania na wynik sprawy III AUa 502/09 toczącej się w Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku. Wówczas apelacja wnioskodawczyni została oddalona w sprawie odmawiającej przedłużenia wypłaty świadczenia rentowego. Przywołana sprawa potwierdza tylko założenie, że przy chorobach narządu głosu istnieją czasookresy, w których dane schorzenie nie powoduje częściowej niezdolności do pracy. Tym niemniej sam pozwany w okresie późniejszym wznowił wypłatę świadczenia, a obecnie w ocenie biegłych częściowa niezdolność istnieje nadal. Powyższe argumenty pozwalają zaakceptować wnioski wynikające ze stanowiska biegłych, co też prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy. O bezstronności biegłych w sprawie świadczy też stanowisko, iż w ich ocenie konieczny jest dalszy monitoring narządu głosu, co oznacza możliwość ustąpienia aktualnie występujących dolegliwości.

Specyfika dowodu z opinii biegłego wyraża się zaś w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie ma wiadomości specjalnych. Może zatem ją oceniać tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt II CKN 1354/00, lex nr 77046). W rezultacie Sąd nie może dokonywać ustaleń w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych w oderwaniu od opinii medycznej albo z pominięciem dowodu z opinii biegłych. Polemika Sądu w sferze wymagającej wiadomości specjalnych z wnioskami biegłego bez uzupełnienia stanowiska biegłych, którzy wydali odmienne opinie lub bez zasięgnięcia opinii innego biegłego stanowiłaby naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. (zobacz. SN w wyroku z dnia 7 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97). Tymczasem w sprawie opinii biegłych [podstawowa i uzupełniająca] są jednoznaczne. Innymi słowy mówiąc Sąd przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe na okoliczność uzyskania niezbędnych faktów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy.

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2003 r., sygn. V CKN 1622/00, LEX nr 141384, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16 września 2009r., sygn. I UK 102/09, LEX nr 537027 i z dnia 15 lutego 1974r., sygn. II CR 817/73, LEX nr 7404, w których Sąd Najwyższy wskazał, iż Sąd rozpatrujący sprawę ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności. W tej sytuacji i Sąd II instancji może poprzestać na dowodzie z opinii biegłych lekarzy sądowych, przeprowadzonym w postępowaniu przed Sądem I instancji, gdy uzna ją za wystarczającą.

Oceny tej nie zmienia fakt, iż w sprawie z opinią nie zgadzał się pozwany. Z pisma Przewodniczącego Komisji lekarskiej wynika, że kwestionuje stwierdzenie niezdolności do pracy. W tym kontekście analiza podniesionego zarzutu odnosi się wyłącznie do skutku opinii. Mamy tu do czynienia z polemiką końcowej oceny, a z racji wykonywanego zawodu nie można lekarza komisji lekarskiej stawiać w uprzywilejowanej pozycji procesowej, która w każdym wypadku prowadzić powinna do dalszego poszukiwania kolejnych dowodów medycznych. Wręcz przeciwnie w dobie wąskich specjalizacji trudno wymagać od lekarzy znajomości innych działów medycyny.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny oddalił na mocy art. 217 § 3 kpc wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego w sprawie. Wyjaśniona wyżej specyfika choroby narządu głosu i propozycja wykonania kolejnego badania medycznego nie będzie przydatna w sprawie, gdyż zostanie zrealizowana już po upływie orzeczonego okresu niezdolności do pracy [do 30.04.2014r.]. Natomiast tego rodzaju kolejne badanie będzie miało znaczenie przy ocenie istnienia dalszej niezdolności do pracy, o ile stosowny wniosek zostanie złożony przez ubezpieczoną.

Reasumując, nie można zgodzić się z apelującą stroną, że doszło do naruszenia art. 233 § 1 kpc. Z tego też względu nie można zarzucić skutecznie Sądowi Okręgowemu wadliwej wykładni prawa materialnego. Ustalenie istnienia dalszej niezdolności do pracy uzasadnia przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Stąd też apelacja nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu z mocy art. 385 kpc.